

Casablanca

Casablanca

Veronika felhív, szerzett két repülőjegyet Marokkóba. Casablanca, all-inclusive tengerparti hotel, hat éjszaka, még az őszi szemeszter kezdete előtt. Lőttek a harmincezer forintnak, amit a nyáron kerestem.

Apám úgy néz rám, mint valami elmeháborodottra. De nem a pénz miatt. Megörültél, fiam, mondja, amikor ebéd után kiülünk a nyárikonyha elé, az árnyékba. Az már Afrika, tisztában vagy velem? Anyám odabentről kiabál, nem lehet érteni. Csak az edények csörömpölését hallom, a fecskék ricsaját az udvar felett.

Két éve nem engedett Moszkvába, egy hathetes tanulmányi útra, pedig már le volt zsírozva minden. Rettegett, hogy nem lát többé viszont. Elrabolnak, eladják a húsomat. A májamat, a vesémet, a szívemet. Akkor belenyugodtam. Kimaradt egy éttermi lövöldözés, néhány végtelen metróút, meg a szőke, feszes seggű csajok a kollégiumban. És tengernyi vodka. Bár a vodkát mindig is utáltam.

Erről az utazásról nem vagyok hajlandó lemondani. Veronikával kettesben, a tengerparton. Megmakacsoltam magam. Apám látta is. Anyám nem, még mindig a konyhában tett-vett, futkosott. Nem is repültél még, kiabálta odabentről. De ez már nem volt komoly próbálkozás. Kijött, levette a kötényt, Casablanca, mondta, van az a híres film, tudod, Ingrid Bergman, Humphrey Bogart, sóhajtott, jaj, de szeretem.

Veronika a reptéren közli, változott a terv, az úticél Marrakech. Így alakult, mosolyog és széttárja a karját. A repülőn végig szorítja a kezem.

A taxi a belvárosba visz, egy körforgalomnál félreállunk. Veronika franciául tárgyal a sofőrrel. Az utca szennyes, a falak omladoznak, iszonyú a hőség. Felfelé kaptatunk egy szűk utcán, ömlik rólam a víz. A szerelőműhelyek, kifőzdék mellett háromszög alakú térre jutunk. Veronika a térképet vizsgálja, itt kell lennie, morogja. Befordul a legközelebbi kapualjba. Pár lépés és a sötét átjáróban felvillan a hotel fémtáblája. Négyzet alakú udvar, középen medence. Boltíves, mozaikkal borított falak, narancsfák, cédrusok. A nyitott tetőn át ferdén tűz be a nap. A szobában két keskeny ágy, ruhásszekrény, függönnyel leválasztott fürdőszoba. Veronika zuhanyozik, a tetőterasz mellvédjén könyökölve bámulom a várost.

Azzal fogad odalent, hogy nem hozott magával bugyit. Ruháit az ágyra dobálja, átkutatja a bőröndöt újra. Holnap majd veszünk a piacon, mondja. Addig kölcsönadod az alsógatyádat.

A recepción figyelmeztetnek, az utcakölykökkel vigyázzunk, elhagyatott síkatorba csálnak, hogy kiraboljanak. Especially such a beautiful young lady, kacsint rám a fénylő arcú concierge. A térképen gondosan berajzoljuk az útvonalat az étteremig, amit ajánlott. A harmadik saroknál eltévedünk. Sodor magával a tömeg, a térkép használhatatlan, az utcákat lehetetlen beazonosítani. Tanácstalanul ácsorgunk, elindulunk, visszafordulunk. Tízéves fiú toppan elénk a semmiből, rángatni kezdi Veronika ruháját. Restaurant, restaurant, kiáltja. Nem bírunk ellenállni, loholunk utána. A helyzetet felmérni sincs időm, pánikolni még kevésbé. Pár perc múlva megállunk az étterem kivilágított ablaka előtt. Ez az, amit eredetileg kinéztünk. A fiú tartja a markát, belejtek egy ötdirhamost. Rápillant, feljebb tolja a tenyerét, az orrom alá. Bemene-külünk a kinyíló ajtón.

Toljuk össze az ágyakat, próbálkozom, amikor visszaérünk a szállásra. Úgy kényelmesebb. Álmodoz csak, nevet Veronika és eltűnik a takaró alatt.

Másnap, a Souq-ban rám tör a halálfélelem. A vágatózó számárkordék elől be kell húzni az áruval tömött asztalokat az utcáról. De nem amiatt. Az állandó zsvivaj, az émelyítő szagok miatt sem. Nem a füstfelhőben száguldó robotgók, a lábatlan, sebhelyes arcú, levakarhatatlan kéregetők miatt. Azért, mert nem lehet látni az eget. Veronika beül a bőröket árusító üzlet mélyére, keresztbe veti a lábát, a mentateát szüröcsöli. Nekem nem jut pohár, az arab a sajátját csúsztatja elé. Maszatos az oldala. Elhárítanám, de Veronika oldalba bök, ez udvariatlanság volna. Az arab mosolyog, magasról tölti ki a gőzölgő levet.

Estére kikészülök. Selyemkendők, zsebkések, berber ékszerek. Alkudozás, amiből nem lehet kiszállni. A tetőterazon fekszem, Veronika abszintot szerzett, ásványvízzel hígítjuk. A tenger hiányzik, kérdezi. Apámnak volt igaza, felelem. Ez már Afrika. A hajamba tūr. Ha csak ez kell, mondja, elviszlek holnap a tengerhez. Felpattan, szó nélkül elsiet. Éjszaka kerül elő, arra riadok, hogy a fogát sikálja.

A müezzin ébreszt hajnalban, az órára nézek, negyed öt. Nem bírok visszaaludni. Világosodik. Veronika álmában a fal felé fordul, lecsúszik róla a takaró. Boxeralsóm felgyűrődött a fenekén. Úgy helyezkedem, hogy belásak. Feláll a farkam, kiverem.

Pakold be az úszónadrágodat, utasít a reggelinél. A síkator kijáratánál egy kopott Renault-ból a fénylő arcú concierge ugrik elő, táskánkat a csomagtartóba hajítja. Veronika ül előre. Hosszú ideig tart, amíg kivergődünk a városból. Az ablakok rénsnyire letekerve, elviselhetetlen a meleg. Franciául beszélgetnek, elnyom az álom, mire felébredek, megváltozik a táj, szerpentinén kanyarog az út, zöld a hegyoldal.

A part mentén dűnék, erős nyugati szél fúj, a hullámok embermagasságúak. Egy nád tetejű kalyiba árnyékába húzódunk. Limonádét hoznak, sült halat, pitát, fűszeres, korianderes salátát. Tabbouleh, most hallom először ezt a nevet. Négy körül alábbhagy a hőség. Az öböl jobb oldalát széles betonmellvéd zárja le, mögötte kikötői daruk, hajórudak magasodnak. Színes ruhákba öltözött zenekar játszik a kalyibák előtt. Berohanunk a vízbe.

Hanyatt fekszem, nézelődöm, a nyílt tengeren bevont vitorlájú halászhajó imbolyog. Félóra után érzem, hogy fáradnak az izmaim. Erős az áramlat, a mellvéd felé sodor. Veronika is jelez, tempózni kezdünk kifelé. Most veszem észre, mennyire eltávolodtunk az indulási ponttól. Erős karcapásokkal úszom a kalyibák irányába. Zenefoszlányokat hoz a szél. Arcomba csap a sós víz, lenyelem. Nem bírom, kiáltja Veronika. Dehogynem, tempózz csak tovább, egyenletesen. Elfáradtam, lihegi, átkarolom, hogy pihenjen. A hullámok feldobnak, visszaejtenek. Úgy tűnik, a halászhajó közelebb, a part távolabb kerül. Ráfekszem a víz felszínére, beledok mindent, de Veronika lemarad. A gát fölénk magasodik, árnyéka hamarosan ideér. Segítség, kiáltja, de hangját elnyomja a hullámverés. Segítség! A betonfal egyre erősebben veri vissza a robajt. A hátamra kapaszkodik. Minden levegővételnél szemembe csap a víz, megteelik a szám, marja a só a bőrömet. Beterít az árnyék. Arra gondolok, nem így kéne meghalni. Néhány pillanatra tisztán hallom a dallamot, no women, no cry. A homokban emberek ugrálnak. Nem látnak, nem hallanak minket. Megfordulok, a betonfal, a halászhajó ugyanott. Egyetlen métert sem haladtunk, de nem is távolodtunk a parttól. Rúgásaim ereje gyengül. Help, hörög Veronika. Nem adhatom fel. Csak tempózni, szabályosan, keményen. Égnek az izmaim, szúr a tüdőm, az agyam viszont tiszta, a hullámok ütemére figyelek, arra, hogy a lehető legkevesebb vizet nyeljem. Az áramlat a part betongát melletti szakasza felé fordít, háttára vesz, megtáncoltat a magasban, lezúdít. Mindjárt szét pattan a koponyám, az orromon fújom ki a vizet. A harmadik zuhanás után elsimul a felszín, megérzem a talajt a lábam alatt.

Veronika reszket, öklendezik. Bikinifelsője a derekán. Először látom a mellét. Leguggolok, átölel, sokáig fekszünk mozdulatlanul a fövényen.

Éjfélre érünk vissza Marrakechbe. Átaludta az utat, a karomban viszem a szobába. Nem vagyok álmos, a maradék abszinttal a tetőteraszra vonulok. Az ívelt partvonal jár az eszemben, a hullámok megtévesztő iránya. Utólag minden olyan nyilvánvalónak tűnik. Az utolsó percek kivételével az árral szemben úsztunk. Hűvös az éjszaka, néhány forró széllelkést kivéve, a sivatag felől.

Arra ébrednek, hogy rázzák a vállam. Veronika áll az ágy előtt, felöltözve. Hasogat a fejem. Indul a gép, szedd össze magad, mondja. De hát, dadogom, ez még csak a negyedik nap. Sajnálom, feleli. Így alakult. Elmosolyodik, megemeli a ruháját, csípője oldalán kivilágn egy piros selyembugyi pántja. ■ ■ ■

Nagy Gerzson: 1975-ben született. Budapesten él. Könyvet vizsgál, de ír is. A *Délután apámmal* című első könyve a Kalligramnál jelent meg 2020-ban.